

180 Feria III. inf. Domin. II. Quadrag.

Idem sermone, de tempore ad pugnam conueniente; quatuor in tempore attendit i. Ventum, ut non percussat ora pugnantium; 2. Aërem, ne sit obscurus; 3. Solem, ne radij eius oculos reuerberent; 4. sufficientem prouisionem, exercitus enim non debet famelice nec stite, quia redditur debilis valde. Ita reperiantur in Christiano qui non debet pugnare, cum animo odio, cupido, &c. per errorem, ignorantem Christum. De hoc quatuor in Euang. reprehendit Iudæos Christos. Ex quadragesimali anæbac non impresso, Tom. 3. a pag. 107. col. 2. ed pag. 109 col. 1.

Eiusdem sermo, quo lamentatur Sodomitam in qua tria sunt mala. Primo: Execusat homines quia, contra naturam delectantur; in peccata plurima impellit; in peccato gloriatur. Secundo: eot hominis indurat quia blasphemat, deuorat, indiabolat. Tertio: In desperationem conductit, quia semper peiorat in peccato, continuè contaminat socios, Deum persequitur, & sibi hostis est. Ex quadragesimali Seraphim, tom. 3. a pag. 248 col. 2. ad pag. 250 col. 2.

I. GERSONII sermo de querendo Domino in illud Isaiae 55. Querite Dominum dum inveniri potest, inueni eum dum prope est, hodierno Euangeliu facilis negotio aptandus. Tripartitur autem, & I. agit de modis quibus perditur amor Dei nostri Cœatoris. II. docet quibus in locis queri debeat. III. Quo tempore inuenitur. Quantum ad primam considerationem, dicit quod tripliciter amor Dei amittitur, & amor proximi, per dissidentiam, per arrogantiā, per inobedientiam; Vbi multa de superbia, & in superbiam, nec non de desilia ac negligentia. Quantum ad secundam, tribus in locis monet Christum esse querendum, in praesepio, in templo, & in sepulchro. Quantum ad tertiam, scribit Christum querendum non in tempore senectutis tantum sed in infantia & in media die. e. in viatore, & fortitudinis plenitudine; Vbi quinque hominis aetas, quinque horis diei, prima, tertia, sexta, nona, meridi-

A diei, & vespera proportionantur. Tom. 2. part. 4. a col. 417. ad col. 424.

* NICOLAI DE CUSA ad ea verba: Tu quis es? Principium &c. Ioan. 8. Ostendit I. multum esse à seniori imparibili causa, secundum Platonem: vnde colligit non esse infinitum, aeternum, & per se subsistentem. II. Unicam esse omnium causam. III. Non esse plura entia ab uno deserta. Vbi explicat dictum Christi: Vnum est necessarium, quia uno omnia constringuntur ut sint, & ne desuant in nihil. IV. Illud unum Deum esse, & principium; qui se intelligens filium generare eiusdem effectrix quid principium de principio: & filium & Patrem unam esse aeternitatem substantiam. V. quomodo verbum Dei, sit verum principium, & illud principium loquatur nobis. VI. filium non posse dici principium principiatum propriè. VII. Explicat, illud: Antequam Abraham faret ego sum: & filium Dei, ante omnia esse aeterno. VIII. quomodo verum sit per se subsistenti nullum nomen conuenire: & quomodo de Deo, unum dicatur. IX. Multa subtiliter de quo disputat: tandemque statuit principium esse unicum, à quo hic mundus formatus est. Exercit. lib. 1. a pag. 149. usque ad 358.

F E R I A T E R T I A
infra Dominicam secundam
Quadragesima.

* S. ANTONII DE P A D V A sermo. Instruit. I. Deum per gratiam reddere hominem insignem claritate, exilium humilitate, sublimem felicitatem. II. Sublimitatem delectare, sed humilitatem, firmare gradus. III. Saluatorē ad primum gradum quo ad paradisumducimur, trahere. I. Acceptare præconium veritatis, quia à SS. est. 2. Deuitare ludibriū vanitatis, quam in scribis & Pharisæis notat. 3. Extirpare superbiam & plantare humilitatem. IV. Quædam soluit dubia. 1. quomodo peccata di-